

fra det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann). At den højtærede Minister har imødekommet dette Ønske, idet han har fremsat Forslag til en Ændring af denne uheldige Lov, anerkender jeg fuldt ud; det var nødvendigt, at man maatte komme til en Ordning af dette Spørgsmaal. Jeg vilde med Sindsro have set, om Ministeren havde stillet Forslag om, at Loven helt skulde bortfalde, idet jeg ikke nærer store Forventninger til en partiel Værdistignings finansielle Resultat, men den højtærede Minister har valgt at gaa den anden Vej, og det kan jeg, som sagt, anerkende. Jeg tror nemlig, at Loven med denne Ændring vil komme til at virke i nogen Maade efter sin Bestemmelse. Jeg indrømmer, at der altid vil være Vanskeligheder ved at føre denne Lov godt og praktisk ud i Livet, men jeg vil dog tro, at man gennem den Erfaring, der allerede er indvundet, er naaet et langt Stykke Vej i saa Henseende, og jeg tvivler ikke om, at Loven med denne Ændring vil kunne give et finansielt Udbytte, om end det ikke bliver særlig stort. Jeg er derfor tilfreds med, at man nu kommer til en Drøftelse af dette Forhold, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Ministeren mit Partis Villighed til at arbejde med paa dette Spørgsmaal.

Jeg vil, inden jeg slutter, spørge den højtærede Minister, om det ikke er en Trykfejl, naar der i tredje Linie af Lovforslaget staaer „1918“. Der staaer nemlig: „Afgiftspligten bortfalder med Udgangen af Aaret 1918, saaledes at Jernbaneskyld i Henhold til nævnte Lov fra den 1. Januar 1920 at regne svares af den hele Værdistigning, som ved paagældende Jernbaneanlæg er tilført eller tilføres vedkommende Ejendom“. Jeg vil nærmest antage, at der burde staa 1919. Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at det er Meningen at give Loven tilbagevirkende Kraft, og det vil den faa, hvis dette Aarstal opretholdes. — I øvrigt kan jeg, som sagt, anbefale Lovforslaget til velvillig Modtagelse.

Wilmann: Under Finanslovbehandlingen i 1916 tillod jeg mig at fremdrage Spørgsmaalet om Ændringer i Jernbaneskyldloven, og jeg nævnedes en hel Række af Eksempler og Tal, som viste, at det var nødvendigt, at der blev foretaget Ændringer, hvis man overhovedet skulde faa noget ud af Loven. Navnlige pegede jeg paa, at Bortfald af den Bestemmelse, som det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at fjerne fra Loven, vilde i hvert Fald i betydelig Grad kunne forandre Lovens Ka-

rakter, saaledes at Loven opfyldte den Hensigt, man havde haft med den. Jeg har et Par Gange senere tilladt mig at opfordre den højtærede Minister til at fremkomme med et Forslag om Ændringer i nævnte Retning. Jeg er derfor Ministeren taknemmelig for, at vi nu har dette Lovforslag liggende og derved har faaet Lejlighed til at rette en af de værste Skavanker ved Jernbaneskyldloven.

Da man vedtog Jernbaneskyldloven, var det et første Forsøg. Man stod uden nogen Vejledning; man havde ikke nogen Praksis, ud fra hvilken man kunde skønne. Det var derfor maaske tilgiveligt, at der kom Bestemmelser ind i denne Lov, som helst aldrig skulde have været der, og som efter min Mening med Hensyn til det finansielle Udbytte — og det er dog Hovedsagen — har gjort Loven omtrent værdiløs. Jeg henviser til, at der findes en Bestemmelse i Jernbaneskyldloven, som siger, at saafremt Jernbaneskylden for hvert enkelt Baneanlæg skulde indbringe større Beløb end en Sum svarende til Banens Anlægsudgift uden Tillæg af Renter, vilde det ved Lov være nærmere at fastsætte, hvorledes der skulde forholdes med det overskydende. Denne Bestemmelse viser, at man stod ganske uden rigtig Forestilling om, hvad en saadan Lov virkelig vilde kunne indbringe; Tanken var, at Loven skulde indbringe Beløb, der skulde være saa store, at de ikke blot dækkede Jernbaneanlægget, men at der endogsaa blev et Overskud, hvorom der skulde tages Bestemmelse. Der findes mellem de Summer, man saaledes tænkte sig Muligheden af at faa ind, og det Beløb, der, som vist i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag, virkelig indkom, en Modsætning, som viser, at man har staaet famlende overfor hele Spørgsmaalet.

I min Tale ved Finanslovbehandlingen i 1916 nævnedes jeg forskellige Eksempler, og jeg vil gerne henvise til denne Tale Side 618 i Folketingstidende for Samlingen 1917—18. Jeg skal blot genkalde i Erindringen et Par ganske enkelte Tal. Ved Kolding Sydbane ligger der to store Kommuner, og der var i disse en Værdistigning paa i alt 370 000 Kr., men paa Grund af Bestemmelsen om, at en Ejendom ikke blev afgiftspligtig, medmindre Stigningen udgjorde ca. 10 pCt. af Ejendommens samlede Værdi, blev kun 16 000 af de 370 000 Kr.s Stigning afgiftspligtige. I en Kommune ved den nordvestfynske Jernbane blev af 100 Ejendomme kun de 11 afgiftspligtige paa Grund af denne Be-